

Ἄνεπίτρεπτος ἡ κοινωνία μὲ αἰρετικούς ἐπισκόπους*



Ὁ Μ. Βασίλειος καὶ ἡ Ἐκκλησιολογία τῆς Ἐνστάσεως
Ἡ κοινωνία εἶναι θέμα οὐσίας καὶ ὄχι τύπου

Α' Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ θεωροῦσε ἀνέκαθεν τοὺς αἰρετικούς ἐπισκόπους, ἔστω καὶ ἂν ἦσαν ἀκόμη ἄκριτοι, ὡς μὴ κοινωνικούς, ὡς εὐρισκομένους ἐκτὸς τῆς κοινωνίας Πίστεως, ἐκτὸς τῆς κοινωνίας τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Μέγας Βασίλειος ἐπίστευε, ὅτι ἡ κοινωνία δὲν εἶναι κάτι τυπικόν, ἀλλὰ θέμα οὐσίας, θέμα Πίστεως, θέμα σωτηρίας: γράφων πρὸς τοὺς Εὐαισιηγούς, εὐχεται νὰ μὴ ἐκπέσῃ ἐκ τῆς κοινωνίας μὲ ἐκεῖνο τὸ τμήμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὅποιο παραμένει ἐπὶ τῆς βάσεως **«τῆς ὑγιοῦς καὶ ἀδιαστρόφου διδασκαλίας»**, ἐφ' ὅσον ἡ ὀρθὴ Πίστις εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς κοινωνίας καὶ ἡ κοινωνία μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους σημαίνει τοποθέτησι στὴν **«μερίδα»** τῶν δικαίων **«ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῇ δικαίᾳ, ὅταν ἔλθῃ δοῦναι ἡμῖν ἐκάστω κατὰ τὴν πράξιν αὐτοῦ»** (PG τ. 32, στλ. 937D-940A: Ἐπιστολὴ ΣΝΑ' «Εὐαισιηνοῖς», § 4).

Ἡ κοινωνία μὲ αἰρετικούς, κατὰ τὸν Μ. Βασίλειο, εἶναι ἀνεπίτρεπτος, ἐφ' ὅσον διὰ τῆς ἀθετήσεως ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας, αὐτοὶ τίθενται αὐτομάτως ἐκτὸς τῆς κοινωνίας τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Οὐρανοφάντωρ, ἤδη ὡς Διάκονος, διέκοψε τὸ 361 τὴν κοινωνίαν μὲ τὸν Ἐπίσκοπο Καισαρείας Διάνιον καὶ κατέφυγε στὴν ἐρημία τοῦ Πόντου, παρὰ τὸ ὅτι ἀγαποῦσε καὶ ἐσέβετο αὐτὸν βαθύτατα καὶ παρὰ τὸ ὅτι ὁ Διάνιος τὸν εἶχε βαπτίσει καὶ χειροτονήσει· γιατί ἔπραξε τοῦτο; γιατί **«ἀπετειχίσθη»**; Διότι ὁ Διάνιος, ἐξ ἀδυναμίας χαρακτῆρος, εἶχε ὑπογράψει τὴν μὴ ὀρθόδοξο ὁμολογία πίστεως τῆς ἡμαιορειανικῆς συνόδου Κωνσταντινουπόλεως [360, ἔξαρχος ὁ «Ὁμοιανός» Ἀκάκιος Καισαρείας Παλαιστίνης] (PG τ. 32, στλ. 388C-392A: Ἐπιστολὴ ΝΑ' «Βοσπορίῳ Ἐπισκόπῳ»).

Ἀργότερα, ὡς Ἐπίσκοπος πλέον, δὲν ἐδίστασε νὰ διασπάσῃ καὶ τὴν παλαιὰν φιλία του μὲ τὸν ἀρειανόφρονα ἐπίσκοπο Σεβαστείας Εὐστάθιον καὶ νὰ διακόψῃ κάθε ἐπαφὴ μαζί του· ἐπεξηγῶν τὴν αὐστηρὰν στάσι του, ἔγραφε: Τώρα ὁμως, ἐὰν μῆτε μὲ ἐκείνους (τοὺς περὶ τὸν Εὐστάθιον) συμφωνοῦμε, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὁμόφρονάς των ἀποφεύγομε, δικαίως θὰ τύχωμε ἀσφαλῶς συγγνώμης, **«μηδὲν προτιμότερον τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐαυτῶν ἀσφαλείας τιθέμενοι»** (PG τ. 32, στλ. 925BC: Ἐπιστολὴ ΣΜΕ' «Θεοφίλῳ Ἐπισκόπῳ»).

Β'. ΤΗΝ 29.6.1995 στὸ Βατικανό, ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β' ὑπέγραψαν «Κοινὸ Ἀνακοινωθέν».

Μὲ τὸ κείμενο αὐτό, σαφῶς κείμενο πίστεως, διεκηρύχθη ἡ Θεολογία τῶν «Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν», ἡ Βαπτισματικὴ Θεολογία, ἡ δυνατότης «ἤδη ἀπὸ τοῦ νῦν εἰς τοὺς Καθολικούς καὶ Ὁρθοδόξους νὰ δίδουν μίαν κοινὴν μαρτυρίαν πίστεως», ἡ Θεολογία τῆς «Κοινῆς Διακονίας» καὶ ἡ προοπτικὴ τοῦ Διαθρησκειακοῦ Διαλόγου (Βλ. Ἀρχιμ. Κυπριανοῦ Ἀγιοκυπριανίτου, Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, σελ. 19, Ἀθήνα 1997).

Ἡ ἐνέργεια αὐτή, ἀποκορύφωμα πολλῶν ἄλλων παρομοίων οἰκουμενιστικῶν διαθημάτων, συνιστᾷ ἀναμφισβητήτως πῶσιν πίστεως παραδέχεται καὶ διακηρύσσει μίαν νέα «Ὁμολογία Πίστεως», μίαν αἰρετικὴ ὁμολογία.

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι «κοινωνικός» ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως καὶ οἱ ὁμόφρονές του οἰκουμενισταὶ ἐπίσκοποι, οἱ ὁποῖοι σαφῶς καὶ συνεχῶς **καὶ ἐκ πεποιθήσεως**, δηλαδὴ ὄχι ἐξ ἀδυναμίας χαρακτήρος, ἀρνοῦνται τὴν ἐκκλησιολογικὴ καὶ σωτηριολογικὴ ἀποκλειστικότητα τῆς Μιᾶς (καὶ Μοναδικῆς) Ἐκκλησίας, τοῦτ' ἔστιν τῆς Ὁρθοδοξίας;

Περαιτέρω, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι «κοινωνικοί» οἱ Οἰκουμενισταί, ἐφ' ὅσον συμμετέχουν πλήρως στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησι καὶ ἀνήκουν ὀργανικῶς στὰ θεσμικά της ὄργανα, ἐντὸς τῶν ὁποίων καλλιεργεῖται ἀποδεδειγμένως ἕνας ἀντορθόδοξος δογματικός, κανονικός καὶ ἠθικός «μινιμαλισμός»;

• Ἄν ζοῦσε σήμερον ὁ Μέγας Βασίλειος, θὰ κοινωνοῦσε μὲ τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστάς; **Βεβαίωτατα, ὄχι καὶ τοῦτο, διότι ἡ ἀρχή, τὴν ὁποία διεκήρυξε ἔχει αἰώνιον κῦρος: «μηδὲν προτιμότερον τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐαυτῶν ἀσφαλείας τιθέμενοι»** (τίποτε ἄλλο δὲν θεωροῦμε προτιμότερον ἀπὸ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν εὐστάθειά μας στὴν ὀρθὴ Πίστι).



(*) Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις», ἀριθ. 26/Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1997, σελ. 101-102.